„Laat haar binnen," zei hij.

Juffrouw Beale kwam binnen. Zij was schraal van gestalte, van middelbaren leeftijd, en had grijs haar. De bleekheid van haar mager gezicht kwam nog meer uit, doordat zij in zwaren rouw gekleed was, maar toch kwam er een oogenblik wat kleur in haar wangen toen zij Theydon zag.

„Vergeef mijn onbescheidenheid," stamelde zij. „Ik — ik had verwacht een veel ouder iemand te zien."

Dit was een eigenaardig gezegde, en Theydon trachtte te haar op haar gemak te zetten door den humoristischen kant er van in te zien.

„Ik hoop in den loop der tijden mijn jeugdig uiterlijk te verbeteren," zei hij glimlachend, „Maar wilt U intusschen niet gaan zitten ? U bent mij niet geheel onbekend, Juffrouw Beale. Dat is te zeggen — ik heb gisterenavond over U gehoord van de menschen van Scotland Yard."

Zij ging dadelijk zitten, maar wist niet wat te zeggen. Haar lippen beefden en Theydon dacht dat zij ging huilen.

„Bent U vanochtend al uit Oxford gekomen ?" vroeg hij, een beleefde onverschilligheid voorwendende, die hij lang niet voelde. „Als dat zoo is, moet U wel op 'n onchristelijk uur van huis gegaan zijn. Laat mij wat ontbijt voor U laten komen."

„Neen — o, neen," stamelde zij.

„Dan een kopje thee ? Kom, kom, een vrouw weigert nooit een kop thee!"

„U bent heel vriendelijk."

Hij belde.

„Ik zou 't niet gewaagd hebben bij U aan te komen als ik Uw naam niet in de courant gezien had," ging zij voort.

't Scheen dat Juffrouw Beale de eigenaardigheid had om onverwachte dingen te zeggen. Het was niets nieuws voor Theydon om zijn naam gedrukt te zien, maar ditmaal moest hij de onderscheiding wel in verband brengen met de misdaad van No. 17. Dat hij in verband hiermede genoemd werd, had hij niet verwacht en was hem niet aangenaam. Tegelijkertijd drong 't verbazingwekkend feit tot hem door, dat hij al in vierentwintig uur zelfs geen courant ingekeken had.

„Wat hebben de kranten in vredesnaam over mij te zeggen ?" riep hij uit.

„Er stond in dat Mijnheer Francis Berrold Theydon, de bekende schrijver, op No. 18 woonde, de étagewoning vlak tegenover die van mijn ongelukkige nicht. Ik — ik heb enkele van Uw boeken gelezen, mijnheer Theydon, en ik had U mij voorgesteld als een ernstig-uitziend man van mijn leeftijd."

Hij lachte. Bates kwam binnen, en het ergerde hem bijna te zien, dat zijn meester in zoo'n vroolijke bui was.

„Deze dame is vanochtend al heelemaal uit Oxford gekomen ; geef eens een kop thee en wat lekkeren toast, Bates," zei Theydon. Toen ze weer alleen waren, ging hij verder door over de kwestie van zijn leeftijd.

„Ik verzeker U, dat ik sinds gisteren om dezen tijd iets van mijn jeugdige onbezorgdheid verloren heb," zei hij. „Ik heb niet de eer gehad Mevrouw Lester persoonlijk te kennen, maar ik kende haar heel goed van aanzien, en het gaf mij gisteren avond een vreeselijken schok, toen ik van haar treurig einde hoorde. Het is merkwaardig, maar ik geloof dat U er eerder van geweten hebt dan ik, want ik was vroeg uit huis gegaan en had niets van het gebeurde gehoord, voordat mijn knecht mij 's avonds van het Waterloostation kwam halen."

„U hebt in dien tusschentijd de — de detectives gesproken ?"

„Ja."

„Dan kunt U mij zeker wel wat naders vertellen. Ik heb beloofd om elf uur aan Scotland Yard te zijn, en het weinige nieuws, dat ik weet, heb ik uit de couranten moeten halen. Ik wilde gisterenavond al naar Londen gaan, maar was bang te reizen, omdat ik vreesde in den trein flauw te vallen. Bovendien had iemand in Londen mij beloofd een detective naar mij toe te zenden. Hij is gekomen ook, maar kon mij geen inlichtingen geven. Hij wilde zelfs iets van mij hooren. Na een vermoeienden nacht heb ik toen den eersten trein genomen, en toen kwam het bij mij op, daar U zoo vlak bij woonde, dat U zoo vriendelijk zoudt kunnen zijn om — om . . ."

Dit lange verhaal vergde te veel van haar krachten, en voor den tweeden keer trilden haar lippen.

„Ik begrijp U volkomen," zei Theydon met meegevoel. „Maar nu weet ik stellig dat U vandaag om zoo te zeggen nog niets gegeten hebt. Mag ik niet een ei voor U laten brengen ?"

„Dank U wel. Erg graag wat thee, maar ik kan onmogelijk iets eten. Is het waar dat mijn nichtje geheel alleen thuis was Maandagnacht ?"

Beseffende, dat Juffrouw Beale brandend van verlangen was om een begrijpelijk relaas van de tragedie te hooren, begon Theydon dadelijk alles, of bijna alles, wat hem bekend was, te vertellen. Het eenige, wat hij verzweeg was de grijze auto en het ivoren doodskopje. De dame luisterde ingespannen, en met meer zelfbeheersching, dan hij van haar verwacht had. Bates kwam binnen met een volgeladen blaadje, waarop ook een gekookt ei stond. Juffrouw Bates was na rijp beraad tot de overtuiging gekomen, dat iemand, die zoo vroeg op den dag uit Oxford was vertrokken iets meer substantieels noodig had dan thee met geroosterd brood. Er zoo als 't ware toegebracht om iets te eten, begon Juffrouw Beale met het ei, en het deed Theydon genoegen te zien, dat zij het voedsel nogal eer aandeed, terwijl zij waarschijnlijk zich niet van honger bewust was geweest tot het middel om dien te stillen gekomen was.

De reddingsdaad van het s.s. „Wilis"

Door het Nederlandsche s.s. „Wilis" zijn nabij Bergen (Noorwegen) opgenomen de schipbreukelingen van een Engelsch schip. Later, op 3 Februari, zijn de geredden door een andere Hollandsche boot overgenomen. Onze foto's geven, boven: Het uitlaten van een sloep aan boord der Wilis om de schipbreukelingen naar de andere boot over te brengen. Beneden: De afscheidsgroet der geredde mannen aan het s.s. Wilis.

Er ging echter geen woord van het verhaal voor haar verloren, en toen hij uitgesproken was, deed zij hem eenige verstandige vragen.

„Ik moet dus aannemen," zei zij, „dat de vreemde heer, die mijn nicht Maandagavond bezocht heeft, den brief op de bus gedaan heeft, dien ik gisteren met de tweede bestelling gekregen heb ?"

„Dat denkt de politie," antwoordde Theydon.

„Dan is 't waarschijnlijk dat zij besloot naar mij toe te komen in Iffley ten gevolge van iets dat hij haar verteld had ?"

„Waarom denkt U dat ?"

„Omdat ik juist verleden Zaterdag nog van haar gehoord heb, en zij in dien brief niet alleen geen woord repte van een plan om naar Oxfordshire te komen, maar mij een dag of veertien in Londen noodigde, vóór wij samen in Cornwallis den zomer zouden gaan doorbrengen."

„Aha, dat is nogal belangrijk, zou ik denken," zei Theydon nadenkend.

„Het is ook vreemd dat U en de detectives de lucht van een wierookstokje in haar kamers opgemerkt hebben," ging Juffrouw Beale voort. „Edith — mijn nichtje weet U — kon de lucht van wierookstokjes niet verdragen. Die deden haar denken aan Shanghai, waar zij haar man verloren heeft."

Theydon keek meer verbaasd dan noodig leek na die eenvoudige mededeeling. Hij had reeds begrepen, dat het ivoren doodskopje het werk van een Oostersch kunstenaar was, en toen zijn bezoekster den naam Shanghai uitsprak, kwam dat griezelige symbool hem duidelijk voor de oogen.

„Had Mevrouw Lester dan in China gewoond ?" zei hij.

„Ja, bijna zes jaar. Haar man is plotseling verleden jaar October gestorven — zij geloofde vast dat hij vergiftigd was — en natuurlijk is ze toen dadelijk terug gekomen."

„Wat was Mijnheer Lester van beroep ? Of was hij in zaken ?"

„Hij was advocaat. Ik bedoel niet dat hij in China praktijk uitoefende. Hij was goed in Engeland vooruit gekomen, maar toen werd hem de een of andere betrekking in Shanghai aangeboden. Het was zóó'n voordeelige betrekking, dat hij zijn praktijk hier er aan gaf. Ik heb nooit precies begrepen, wat hij er eigenlijk deed. Ik geloof, dat hij over handelszaken moest verslag geven aan een bankiersfirma in Londen, maar hij liet er slechts weinig over los, voordat Edith en hij weggingen. Ik geloof, dat hij een zeer vertrouwelijke opdracht had; in dien tijd stond er een boel in de courant over verschillende onderhandelingen voor een groote Chineesche leening, en daaruit maakte ik op, dat hij in verband hiermede naar China was gezonden. Hij noch Edith waren van plan lang in 't verre Oosten te blijven. In 't begin spraken ze in hun brieven altijd van spoedig terugkomen. Toen de jaren zich voortsleepten, en ik vroeg om zekerheid omtrent hun terugkeer, zei Edith, dat Arthur niet weg kon vóór de politieke zaken van het land beter geregeld waren. Eindelijk kwam er een telegram van Edith : „Arthur dood ; kom onmiddellijk terug," en in een paar weken was mijn nichtje bij mij. Een kwaadaardig soort koorts werd gehouden voor de oorzaak van zijn dood, maar, zooals ik al zei, was Edith overtuigd, dat hij vergiftigd was."

„Waarom ?"

„Dat heb ik nooit begrepen. Zij praatte nooit graag over Shanghai of haar leven daar. Zij was zelfs altijd bezorgd dat iemand weten zou dat zij ooit in China gewoond had. Toch had zij daar massa's vrienden. Het schijnt, dat Arthur haar goed verzorgd achter gelaten had ; zij waren erg gelukkig samen. Edith was het eenige familielid dat ik bezit. Het is ontzettend, Mijnheer Theydon, dat zij op zoo'n manier van mij weggenomen is."

Haar metgezel was haast dankbaar, toen zij aan haar ontroering uiting gaf. Dit gaf hem tijd zijn zelfbeheersching terug te krijgen, die hij had verloren, toen de herinnering aan dat kwaadaardig-uitziende doodskopje hem weer voor den geest gekomen was.

„Om kort te gaan," zei hij eindelijk, „U bent Mevrouw Lester's naaste bloedverwante, en waarschijnlijk haar erfgename ?"

„Ja, dat is wel mogelijk hoewel ik daar nog niet aan gedacht heb," was 't antwoord met een door tranen verstikte stem.

„Toch rust daardoor op U eenige verantwoordelijkheid," zei Theydon flink. „U moet wettelijk vertegenwoordigd worden bij het onderzoek. Doet U Uw zaken bij de een of andere advocaten-firma ?"

„Ja, in Oxford. Ik ben gisteren bij hen op 't kantoor geweest, en zij hebben mij aangeraden deze heeren te raadplegen," en Juffrouw Beale haalde een kaartje uit haar taschje. Theydon las den naam en het adres van een bekend kantoor in het West-End.

„Juist," zei hij. „Ik raad U aan daar dadelijk heen te gaan. Maar wacht eens, had Mevrouw Lester iemand, die haar zaken voor haar deed ? De een of andere bank of agent ?"

„Ja — ja. Ik weet toevallig, waar zij haar inkomen vandaan kreeg. Ze hield het geheim — tot op zekere hoogte."

„Vertel er mij dan astublieft niets van. Uw advocaat zou dat eens niet goed kunnen vinden."

„Maar wat doet dat er nu nog toe ? De arme Edith is dood. Haar zaken worden natuurlijk bekend gemaakt."

(Wordt vervolgd.)